

— Южна България, или Тракия — се остави като отделна област, подчинена на турцитѣ и управлявана отъ единъ християнинъ паша по особенъ законъ, и най-сетнѣ отъ една малка частъ — Сѣверна България — се състави едно самостоятелно Българско княжество, васално ¹⁾ на турския султанъ...

На 1879 година свикаха се първитѣ прѣдставители на българския народъ въ старата столица на българските царе — Търново, да опрѣдѣлятъ реда, по който ще се управлява новосъздаденото българско княжество. Народнитѣ прѣдставители заседаваха нѣколко мѣсеца и изработиха единъ законъ, въ който се опрѣдѣля тоя редъ. Тоя законъ се нарича *основенъ законъ*, или *конституция*, а народното събрание, което го изработи, се нарича *първо велико народно събрание*.

Избра се първиятъ князь на България, и Българското княжество захвана да се урежда вжтрѣшно. На 1885 година въ южна България, която бѣше оставена още наполовина подъ властта на Турция, стана смутъ: тамошнитѣ граждани се обявиха противъ разцѣплението на България и заявиха, че областта имъ се присъединява къмъ Българското свободно княжество. Съединението възбуди алчността на неприятелскитѣ намъ народи, и, подбутната отъ други, Сърбия ли обяви война, която се свърши съ побѣдоносното влизане на нашитѣ войски въ Пиротъ. Тая война за вѣчни врѣмена ще ни кара да се червимъ, както ние, българитѣ, така и сърбитѣ, защото тя бѣше една братоубийствена война, защото сърбитѣ и ние сме отъ едно потекло, та сме два братски народа. Сѣ вслѣдствие на съединението захванаха се за България редъ интриги, ²⁾ които се свършиха съ това, че първиятъ български князь, покойниятъ Александъръ Батембергъ, се отказа отъ княжеския прѣстолъ и напусна България. Така, позорната война съ Сърбия и отказването на Негово Височество Александъръ I отъ прѣстола изкупиха съединението на Сѣверна и Южна България. . . Свика се ново *велико народно събрание*, което избра новъ князь на България, сега царстващия,

¹⁾ Подвластно, зависимо.

²⁾ Козии, клевети и хитрувания съ зла омисль